

1987. augusztus 14. - **Elszégyelltem magam, ahogy szemüvege mögül rám nézett, kissé szomorúan és nagyon fáradtan.**

Éjjel fél kettő volt. Segítőtársával igyekezett némi rendet teremteni a szétszórt prospektusok, üres gyümölcslés üvegek, plakátok, műanyag poharak és zsíros kenyerek között.

Arról beszéltem, hogy jobb lett volna, ha az élő láncot nem a rakparton csináljuk, hanem a Móra-parkot hálózunk be, ahol a töméntelen fiatal heverészett. Mert így épp ők, az „érdekeltek” maradtak ki. A bekapcsolódók sem láthatták a lánc végét, nem érezték az együvé tartozást. Nézett rám, fáradt arca és jóságos tekintete kibillentett magabiztosságomból, de rendíthetetlenül bizakodó válaszaiból kiderült, nem bántottam meg: Hát, majd jövőre jobban csináljuk!

Dr. Farkasinszky Teréz kezében a mikrofonnal, kissé már rekedtes hangon igyekszik becsábítani a láncba a sétány mellvédjéről bámészkodókat, hogy a lánc érjen el legalább az árvízi emlékműig. Mellette segítőtje, aki tartja a hangosbeszélő tölcserét, alig bírja követni az apró termetű, fürgé asszonyt. Teréz anya, a rábeszélő könyörgés és a józan belátásra apelláló felszólítás között billegő szózatával egyre nehezebben tud új vállalkozókat toborozni a végeláthatatlan sorba. Fogjuk egymás kezét, szorítani kell, már majdnem szétszakadunk, de még csatlakoznak, növekedhetünk tovább. Valahol itt van Kotanski is, már szinte szupersztárolják, nem tudom mit érezhet ebben a helyzetben. Felemeljük kézfogásainkat, a tulsó partról szép látvány lehetünk, vajon tudják-e ők ott, hogy itt mi történik. Teréz anya örül, végre sikerült sok száz fiatalt összekapcsolni.

Késő éjjel van, tömve a drogsátor, nem akar vége szakadni a nagyon beindult beszélgetésnek. Középen dr. Farkasinszky Teréz főorvosasszony, ő viszi a mikrofont az egyik szólásra jelentkezőtől a másikig. Fáradhatatlanul hallgatja az egyre kevesebbet mondó hozzászólókat. Ez már nem vita, olyan, mint egy szabad-interakciós terápiás csoport. A színész arról vall, hogy néha bizony ő is a pohár után nyúl, a nagyapa pedig az oroszán bátorságáról mond aforizmát. A mikrofon mindenkihez eljut időben.

Reggel fél kilenc, a szakadtak már tülekednek a zsíros kenyérért, J. már hetet megevett, estig talán „kitart”. Teréz anyát majd fellökik, miközben tisztára törli a terülj-terülj asztalt, inkognitóban van, bár ő a háziasszony, a drogsátor asszonya, és kevesen tudjátok, hogy Ő a ti Teréz anyátok.

Ismertem már a tévéből, újságból, a Magyar Ifjúságból is, de ott a Tisza-parton, a drogsátorban egy kicsit megismertem. Szerencsétek van, szegedi nehéz életűek. Teréz anya erején felül gondoskodik rólatok. **Z. Z.**